

heks, mis ei jätnud mind ei ühhe tunni aega rahholiste puhkama. Se rikkus minno Pead wimaks hopis ärra. Hakkasin jansima, ja meletuma jutto suust üllesaiama.

Sellesamma wiimse hädda sees hallastas pitkamelinne Jummal minno armetuma hinge ja ihho, minno kannattikko naese ja laste peäle. Taewane Wallitseja satis mulle armo abbi ühhe targa ja halleda süddamega tohtri läbbi. Kui mees olli minno pärrast keik hõlega järrele kulanud, ütles temma, et weel piddi lotus ollema, minno terwist jälle kätte sada, kui lähhäksin agga temma käskude wimist sanna truieste täitma, ja keigest wäest ennast hoidma, et temma arsti rohhud ei saaks segatud winaga. Eubbasin sedda nüüd wast hopis kindlama ja tõsisema melega, kui se sanna käl mitto korda ennemuiste olli minnust antud sanud. Eubbasin peäle sedda weel, et, kui armolinne Jummal

lähhäks selgest hallastusfest minno raisatud terwist senna pool weel kinnitama, ei wina tilko ei piddand minno maiast leitama, egga ülle minno keelt minnema. Et sedda sannast sannani tõeks saatsin, sain ka aego mõda omma endist tuggewat ihho joudo täieste jälle kätte.

Teggin ueste jälle priiskeste tõdd, olin iggapiddi holas maiapiddaja, ja helde Jummal õnnistas minno püüdmiist ja tõwaewa, et sain neid wõlgo tasuda, mis alles järrel ollid. Perre koht läks jälle tuggewaks. Kaswatasin naese trui arwutamisega ommad lapsed Jummal auuks ülles, ja sain omma head nimmet ligimeste jures ueste kinnitada.

Selle taewalikko Waimule sago süddamelikkko tänno se eest, et olli ennast omma wässimatta hallastusfega minno raske süalluse wasto tõeks tunnistanud. Ollin temma pühha Altarist ennast, omma furja